

[Aksel Larsen.]

riet, og det er det, der er Boligministerens vigtigste Opgave.

Som en midlertidig øjeblikkelig Foranstaltning bør der foretages en Rationering af overtallige Boliger og Værelser. Det er jo tilstrækkeligt dokumenteret, at Rigsdagen begik en Fejl, da den forkastede det Forslag, som stammede fra Ungdomskommissionen, Ungdomskommissionens Alternativ I om Tvangsudlejning af overtallige Værelser. Kun Kommunisterne stemte for dette Forslag, medens de andre Partier dyskede deres Samvittighed i Søvn ved at udtale Haabet om en frivillig Udlejning af de overtallige Værelser. Udviklingen siden da har bekræftet, at Kommunisternes Standpunkt var det eneste rigtige, og jeg haaber, at den højtærede Boligminister har lært lige saa meget af denne Udvikling som det tidligere ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen, hvis Bortgang ingen begræder. Det var ham, der midt under Valgkampen pludselig opdagede, at hans Forhaabninger under den paagældende Sags Behandling her i Folketinget havde været for lysegrønne, hvorfor han under Valgkampen lovede, at nu vilde Det radikale Venstre komme til Fornuft i denne Sag.

I sit Tiltrædelsesinterview af 15. November har den højtærede Statsminister forklaret, at Kommunisterne selvfølgelig vil gøre alt for at mistænkeliggøre Ministeriet og dets Handlinger, for at stille uopnaaelige Krav i Fagforeningerne o. s. v. Jeg ved ikke, om det skal betragtes som Mistænkeliggørelse, at jeg med tørre Tal har dokumenteret Urigtigheden af Regeringens Sortmaleri, hvad vor udenrigske Betalingsbalance angaar. Men jeg nægter ikke, at naar Regeringen i Strid med Sandheden fortæller det danske Folk, at der er Underskud paa vor Betalingsbalance, og samtidig bebuder nye voldsomme Nedskæringer, er det svært at faa de kønneste Tanker om Regeringens Vilje til at give Danmark en ny Politik.

Hvad det, den højtærede Statsminister kalder Kravene i Fagforeningerne, angaar, er det jo ikke specielt kommunistiske Krav, men Krav, der er stillet af Fagforeningerne som saadanne, i de fleste Tilfælde enstemmigt. Det gælder saaledes de Overenskomstkrav, der blev enstemmigt vedtaget af Dansk Arbejdsmands Forbunds Kongres, som Statsministeren personlig overværede, hvilke Krav bl. a. gik ud paa reelle og kraftige Lønforhøjelser, bedre Ferieordning, højere Feriebetaling og begyndende Arbejdstidsforkortelse. Dette er ikke, som Statsministeren aabenbart gerne vil fremstille det, de særlige og demagogiske, kommunistiske

Krav, det er simpelt hen alle danske Arbejdsmands Krav. Det kan vel heller ikke skyldes kommunistisk Demagogi og Lyst til Mistænkeliggørelse, at selve Smedeforbundets Formand, der før Valget regnedes for at være Ministeremne, paa sit Forbunds Vegne netop har krævet baade Lønforhøjelse og Arbejdstidsforkortelse i det Overenskomstforslag, han har tilstillet Arbejdsgiverforeningen.

Man maa forlige sig med den Tanke, at Arbejderne her i Landet, hvad enten de er Kommuniste eller Socialdemokrater, hverken kan eller vil leve saa elendigt og bære saa mange Byrder, som det hidtil har været Tilfældet. Man maa forsone sig med Tanken om, at Arbejderne med uafviselig Styrke kræver rimelige Lønforhøjelser ved Overenskomsternes Udløb den 1. Marts, saadan at Lønningerne kan indhente de galoperende Priser. Det er ikke Arbejdernes Ønske, at der skal være et Kapløb mellem Lønninger og Priser, eller at Udviklingen skal gaa i Retning af Inflation. Men det er Priserne, der har faaet Lov at stige omtrent uhemmet, samtidig med at Varerne dels forsvinder og dels forringes, og der er i den givne Situation intet andet for Fagforeningerne at gøre end at skaffe Medlemmerne Lønforhøjelser, enten gennem fredelig Forhandling eller, hvis det ikke kan ske paa anden Maade, gennem Kamp. Jeg tror, Typografernes langvarige Strejke har leveret det tilstrækkelige Bevis for Arbejdernes Vilje i saa Henseende.

Naturligvis kommer vi ikke til at sayne Paastande om, at Lønforhøjelser og Arbejdstidsforkortelse vil være umulige at bære for det, man kalder Erhvervslivet, og at de vil være ensbetydende med Danmarks Ruin. Det fortæller man nemlig hver Gang, en Arbejder ønsker bare en eneste Øre mere i Timen. Men for det første kommer man ikke uden om, at de sidste to Aars Udvikling er gaaet i samme Retning som Udviklingen under Krigen, saaledes at Svælgel mellem Lønninger og Priser er blevet større. For det andet viser en Undersøgelse af det, man kalder Erhvervslivets Stilling, at medens Arbejdernes Pengeindtægter har ligget omtrent fast og deres Lønninger reelt er blevet mindre værd, har deres Modpart, Kapitalisterne her i Landet, forbedret deres økonomiske Stilling kolossalt, ja, uhyggeligt. Der foreligger af naturlige Grunde endnu ingen Udbyttedeclarationer for 1947, men Tallene for 1946 taler, sammenholdt med Tallene for 1945 og Tallene fra Førkrigsaaarene, deres tydelige Sprog.

Jeg skal nævne nogle af disse Tal. Syv store Virksomheder inden for Beklæd-